

KROGBAEGGAARD - POSESTVO Z ISLANDSKIMI KONJI NA DANSKEM OTOKU LAESO

Agata Maček

Galop po plaži - nepozabno doživetje! (foto Agata Maček)

Sredi preliva Kattegat, na pol poti med Dansko in Švedsko, leži danski otok Laeso. Dosegljiv je le z majhnim letalom ali ladjo in zaradi svoje sorazmerne nedostopnosti uspešno kljubuje hitenju sodobnega sveta. In morda predvsem zaradi filozofije dvatisočih prebivalcev, ki prisegajo na ekološko naravnost in naravno življenje. Na otoku živijo od lova na jastoge, od domačih obrti (svečarstvo, volneni izdelki, keramika) in turizma. Pa ne tistega gnečastega - sem prihajajo ljudje, ki ljubijo neokrnjeno naravo, mir, tišino in nevsiljivo gostoljubnost domačinov. Vsega tega je na otoku, kljub temu, da meri le 114 km², v izobilju.

Laeso je kot ustvarjen za konje - njegova sipka tla (otok je povsem raven in peščen), pašniki, poraščeni s rezko travo pomešano z mahom, vresjem in lišaji, brezovi gozdički, živobarvni šipkovi grmi in široko odprte peščene plaže, izjemno čisto ozračje in prijazna klima nudijo udobje konjem, njihovim skrbnikom in obiskovalcem.

Za teden dni smo se prepustili lagodnemu življenju na posestvu z islandskimi konji Krogbaekgard. Tu živi družina Jensen; Poul Erik in njegova žena Lena uživata idilično življenje podeželskega otoškega sveta, obkrožena s stotimi islandskimi konji, ki bi ne mogli bolje sovpadati s podobami laesojske narave.

Krogbaekgard sestavljajo stara domačija, ki je bila obnovljena leta 1930, nova hiša za goste s prijetnimi sobicami, z vedno dišečo kuhinjo in nadvse prijazno jedilnico, ljubke lesene hišice za goste, velika nadstrešnica s sedlarnico in staro gospodarsko poslopje. Okrog pa prostrani pašniki, ki jim ne vidiš konca in na katerih se velika čreda konj popolnoma porazgubi. Pri Jensnovih imajo poleg islandskih konj še kup drugih domačih živali - predvsem za otroke, ki so tu dragoceni gostje: divje pujske (poleg dveh hudih mam in očeta skaklja tod dvanajst prograstih mladičkov), navadne pujske, zajce in kunce, kokoši, tri pse, muco in dva šetlandska ponija. In za vse je vzorno poskrbljeno - za goste, hišo in živali, saj na posestvu ves čas dela okrog deset ljudi.

Družina Jensen živi predvsem od turističnega jahanja med poletnimi počitnicami, pozimi pa Poul Erik ujahava mlade konje in se deloma ukvarja z rejo in prodajo konj. Nekajkrat na leto priredijo enotedenski intenzivni tečaj islandskega jahanja in takšnega tečaja smo se tokrat udeležili tudi mi. Poul Erik, ki pri sedeminšestdesetih letih še vedno jaha tako, da mnogo mlajšim poklicnim jahačem vzame dih, je v danskih konjeniških krogih prava legenda. Če vemo, da je na danskem okoli 16.000 islandskih konj in temu primerno število jahačev, potem si lahko bolje predstavljamo njegovo veljavo, čeprav se je že pred leti usmeril v poučevanje jahanja in ne v poklicno tekmovanje. Poklicni jahač pa je njegov sin Rasmus, ki je že nekaj let najboljši danski jahač islandskega jahanja. Rasmus Moller Jensen je med ljubitelji islandskih konj v Sloveniji zelo poznan, saj je letos pri nas že tretjič ujahaval konje in imel nekaj zelo uspešnih tečajev.

Tako smo v tem tednu z dvema vrhunskima trenerjema pridobili veliko jahalnega znanja, obenem pa smo se naužili terenskega jahanja po prelepi, od naše tako zelo drugačni, naravi. Predvsem jahanje po obalnem pasu se nam je globoko vtisnilo v spomin: skandinavsko nebo brez oblaka, ravno prav zbita mivka prekrita z za ped visoko vodo, ki se vleče kilometer in več stran od obale in v morje. Kot da bi jahal po ogledalu in bi za tabo žvenkljale njegove drobne razbitine! Zares nekaj nepozabnega! In konji - s kakšno strastjo se zapodijo po brezdanji sipini! Kako bi jih tudi ne povlekla v dir ta peščena cesta brez ovir in brez konca! In potem zasuk na kopno - töltnanje po pašnikih, rdečih od vzcetelega vresja in rožnatega lišaja. Konji se umirijo in zlagoma nadaljujejo pot domov. Premočena obleka, premočeni konjski kožuhi, sipka mivka vsepovsod - skromni pomniki prelepega doživetja!

Tiho valovanje morja, ki rebri tanko mivko, prhutanje ptic v zanje namenjenem rezervatu, cvetoče vresje, ljubke tradicionalne, s posušeno morskotravo krite, hišice, veter, ki z enim puhom prečeše ves otok, prhanje konj in vonj preprogastih pašnikov - vse skupaj je videti kot skrivnostna pravljíčna deželata in prav nič čudnega bi se mi ne zdelo, če bi izza kakšnega brezovega debela pokukal škkrat! Takšna nenavadna deželata se globoko vtisne v nas in hipnotično vabi, da pridemo spet. Zagotovo se vrnemo še kdaj, Laeso!

VABIM VAS, DA SI OGLEDATE FOTOGALERIJO!

Agata Maček